

SIMÉN DOMOKOS

A HEGYEK ÖRÖKSÉGE

Zsolt 121,1; Ez 36, 2/b.

Amióta őseink lakták ezt a földet, azóta „hegytestvériségben, a hegyek családjában“ éltünk, valamikor a Kárpátok ölelésében, ma harapófogójában. Mint nagyobb testvérré, mint védelmező és tápláló szülőre úgy tekintettünk a hegyeinkre. Lelkünkbe, tudatunkba, biztonságérzetünkbe és szülőföld fogalmunkba belenőttek.

Óltalmat, kenyeret, meleget, hajlékot és élelmet, mindent adtak ami-
jük csak volt és ami kellett. A zsoltáríró a mi lelkünk megújuló remény-
ségét szerintünk is megsummázta a 121. zsoltárban: „Szemeimet a he-
gyekre emelem, onnan jön az én segítségem.“ Irántuk érzett szerete-
tünkről és hűségünkről azok a szavuk-formájuk vesztett sírok beszélnek,
melyek honvédő őseink porait magukba szentelik. Egyetlen népnek sem
volt annyi hősi halottja itt, — hiszen az egész egy nagy hősi temető,
egy sem tett annyi „vértanúságot“ a hegyek szeretetéről, a hozzuk való
hűségről, mint a mi népünk. Nekünk, hegyek közé gyűrt lakóknak ez a
szülőföldünk és több mint ezer éve őseié is ez volt. Valóságosan is a
hegyek közé szorítottan éltünk az Európához tartozó, sok vihar-fésülte,
tenger-könny áztatta, de mindig a hegyekben bízó sorsát. Napjainkig
nyúlóan közös történelmet éltek meg a Kárpátokkal egybegyűjtött he-
gyek és népünk, melyet elvenni és megtagadni nem lehet.

A hegyekre néztek lármafalobogást vigyázón tatár-török riasztottan.
A hegyekre építették őseink végső menedéknek azt a várláncolatot, mely
ma csonkán, omladozó széttárt falu karokkal, elhagyatva, — de nem el-
feledve, — arra figyelmeztetnek, hogy ma a lelkünkől kell várat épí-
tenünk végső menedéknek, a közösségtudatnak, az együvértartozásnak
magaslatára.

Fel kell nőnünk a hegyekhez élő várhordozóknak, mozdíthatatlan-
nak, hűségesnek, lármafalángnak, messzenézőnek. Erre a hegyek ősi
öröksége kényszerít. E gondolatnak vet horgonyt Ezékiel próféta alap-
igénkben megfogalmazott igazsága: „Az ősi magasságok a mi öröksé-
günk“. Olyan örökség, mely megtanít időt és vihart állni, mustármagnyi
hithumuszon a reménység fenyőit felnevelni, letaroltan is újra kisar-
jadni, a nagy mindenségbe magunkat beleérezni, lelki-szellemi koro-
nánkkal összenőve, igazi közösséget formálni. Embererdőt, nem magá-
nyos szálfát, melyet nem a cseplesz, hanem szálfarengeteg koronáz. Áll-
ják a hegyek a helyük és rendeltetésük, amire Isten teremtette, viselik
a vihart, a sorsukat s magukban rejtik Isten lábnyomát.

Az Erdélyi Kárpát Egyesület gyengyószárhegyi ökumenikus isten-
tiszteletén lelketek Bibliájában szeretném aláhúzni emlékeztetőül Ezékiel
igéit: „Az ősi magasságok a mi örökségünk“, reménység-biztatónk, jel-
képünk, földrajzi meghatározónk a világtérképen. Jelképesen is, napok
és századok teltével csak vizei szaladhattak kőről-kőre szökdelve a ten-
ger felé, de a hegyek és kövei megmaradtak, mert a költő szerint is
„csak a kő marad“. E hegyek harangzúgásos visszhangjában tanulták
meg őseink Istent ismerni, az evangélium szellemében élni és megma-
radni halottaiknak, — mert azok sokan voltak, — gyertyát gyújtani, új-
szülötteiket a hegyeknek, a magasságoknak felmutatni s a sorsközösségre
feláldozni; sokszor hitevesztetten is a reménységet magukba imádkozni;
egyszóval Istenben és Istennel élni és őt imádni.

Valamikor Jézusnak mondták a szent hegyre mutatva: „a mi
atyáink is ezen a hegyen imádkoztak“. Jézus így pontosított: „az igazi
imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát“ (Jn 4,23) Legyen hát
ez az alkalom a lélek és az igazság jegyében Istennek szentelt hála és
köszönet az ősi magasságokért; az örökségünkben fogant lélek s az örökké
utánunk nyúló igazság áldott találkozása. Legyen dicsőség és dicséret
Istennek a mai szolgálatunk. Kérem Istent, áldja meg mindazokat, kik
az igazság lelkével a hegyek ügyét az ősi örökségünk gondját nem csak
jelképesen, hanem valóságosan is felveszik és munkálják, mert a Biblia
szerint is „... onnan jön a mi segítségünk“. Amen.